

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมที่ต่างกันของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยสรุปสาระสำคัญดังหัวข้อต่อไปนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
  - 1.1 ความหมายของความสามารถในการพูด
  - 1.2 องค์ประกอบของความสามารถในการพูด
  - 1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะพูด
2. กิจกรรมที่ใช้ในการทดสอบและการประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
  - 2.1 กิจกรรมที่ใช้ในการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
  - 2.2 การประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 3.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ความหมายของความสามารถในการพูด

คนส่วนใหญ่มักถือว่าความสามารถในการพูดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากความสามารถดังกล่าวเป็นการแสดงถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา (David Nunan, 1991: 39) ผู้เรียนภาษาจำนวนมากจึงมีจุดประสงค์แรกของการเรียนภาษา คือต้องการพูดภาษานั้นได้ ยิ่งในยุคโลกาภิวัตน์เช่นในปัจจุบัน ความสามารถในการพูดโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล จะมีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ต้องการทำงานในวงธุรกิจและอุตสาหกรรม (Alice Omaggio Hadley, 1993 : 228) และผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ดังกล่าวก็คือครู ดังนั้นครูจึงควรทำความเข้าใจให้ถูกต้องเกี่ยวกับ ความหมายของความสามารถในการพูด

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado, 1960: 240) กล่าวถึง ความสามารถในการพูดว่า "เป็นความสามารถที่แสดงออกถึง ความรู้สึก ความคิด ความต้องการของตนเองในสถานการณ์ต่างๆในชีวิตประจำวัน เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ด้วยถ้อยคำที่กระชับรัด ไม่เยิ่นเย้อ สามารถเรียบเรียงคำพูดที่ได้ฟังหรือได้อ่านมาให้ เป็นคำพูดของตนเอง รวมทั้งสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างคล่องแคล่ว"

เดลล์ ไฮม์ (Dell Hymes, 1972: 269-293) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของความสามารถในการพูดว่า มิได้หมายถึง การใช้รูปแบบภาษาได้ถูกต้องเท่านั้น แต่ต้องรู้ว่า รูปแบบภาษานี้เหมาะสมที่จะใช้เมื่อไรและกับใคร

ริเบคกา เอ็ม วาเลตต์ (Rebecca M. Valette, 1977: 120) มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของความสามารถในการพูดว่า มิใช่เพียงการออกเสียงคำพูด ออกเสียงสูงต่ำ ในประโยค หากจะต้องทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และยังคงมีการเลือกใช้สำนวนภาษาพูดที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย

มาร์ติน ไบเกต (Martin Bygate, 1991: 3) ได้มีทรรศนะเกี่ยวกับความหมายของความสามารถในการพูดว่า หมายถึงการที่ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ในด้านไวยากรณ์ และคำศัพท์ในการพูดสื่อสารกับผู้อื่นได้

แอนดรู ดี โคเฮน (Andrew D. Cohen, 1994 : 266) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการพูดของผู้เรียนว่าหมายถึงการที่ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาสามารถพูดประโยคโดยอาศัยแบบฟอร์มที่กำหนด ไวยากรณ์ คำศัพท์ และพูดประโยคใจความเดียวหรือมากกว่า ในการพูดสนทนาโต้ตอบด้วยสำเนียงที่เจ้าของภาษาสามารถเข้าใจได้ และพูดได้ถูกต้องตามสถานการณ์ทางสังคม

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความสามารถในการพูดหมายถึง ความสามารถที่แสดงออกถึง ความรู้สึก ความคิด ความต้องการของตนเองในสถานการณ์ต่างๆในชีวิตประจำวัน เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ด้วยถ้อยคำที่กระชับรัดไม่เยิ่นเย้อ สามารถเรียบเรียงคำพูดที่ได้ฟังหรือได้อ่านมาให้ เป็นคำพูดของตนเอง รวมทั้งสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างคล่องแคล่ว โดยการเลือกใช้สำนวนภาษาพูด รูปแบบไวยากรณ์ และคำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง มีการออกเสียงคำพูด ออกเสียงสูงต่ำ ในประโยค ทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด ทั้งนี้ต้องมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ ทางสังคม และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย

องค์ประกอบของความสามารถในการพูด

การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการพูดสื่อสารตามความหมายที่สรุปในข้างต้นได้นั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีการพัฒนาให้มีความสามารถต่างๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพูดเพื่อการสื่อสาร นักการศึกษาหลายคนได้สรุปองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนไว้ดังนี้

แมรี ฟินอคเชียโร และซิดนีย์ ซาโก (Mary Finocchiaro and Sydney Sako ,1983 : 54) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดว่า นอกจากผู้พูดจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องของเสียงแล้ว ในขณะที่พูด ผู้พูดควรคำนึงถึงสิ่งต่างๆต่อไปนี้

1. ความคิดที่ ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย ไม่ว่าจะเป็นการเริ่มต้นการสนทนา หรือได้ตอบสนทนากับผู้ที่พูดด้วย
2. การปรับเปลี่ยนตำแหน่งของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงเพื่อทำให้เกิดเสียงที่ต้องการ
3. ความเหมาะสมของรูปประโยคที่จะพูด ทั้งในด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และวัฒนธรรมของภาษา
4. การเปลี่ยนท่าเนียบและลีลาภาษา ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และผู้ที่พูดด้วย
5. ปฏิกริยาโต้ตอบของคู่สนทนาเพื่อ ปรับเปลี่ยนแนวคิดในการสื่อสารให้เหมาะสม

ซีริล เจ เวียร์ (Cyril J. Weir, 1990 : 42) ได้อธิบายถึง องค์ประกอบของความสามารถในการพูดสรุปได้ดังนี้

1. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) คือสามารถพูดได้อย่างราบรื่น สื่อความหมายได้ในขณะที่เผชิญกับความยากลำบาก
2. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Appropriateness) สามารถพูดด้วยถ้อยคำที่สุภาพในการโต้ตอบสนทนาในเวลาที่เหมาะสมหรือพูดขอร้องหรือแสดงความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วยโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม
3. ความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) พูดโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
4. ความหลากหลายที่อยู่ในขอบเขต (Range) การใช้ภาษาที่ถูกต้อง พูดโดยใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่พอเพียงและมีความหลากหลาย

เดวิด พี แฮริส (David P.Harris,1990 : 84) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบสำคัญของความสามารถในการพูดว่าประกอบด้วยความสามารถต่อไปนี้คือ

1. การออกเสียง (Pronunciation)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. คำศัพท์ (Vocabulary)
4. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)
5. ความสามารถที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจ (Comprehensibility)

สภาพสอบรวม (The Associated Examining Board Test อ้างถึงใน Cyril J. Weir, 1993: 43) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดว่ามี 6 องค์ประกอบดังนี้

1. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Appropriateness)
2. การใช้คำศัพท์ตามเป้าหมายได้อย่างเพียงพอ (Adequacy of vocabulary for purpose)
3. ความถูกต้องทางไวยากรณ์ (Grammatical accuracy)
4. ความสามารถในการสื่อภาษา (Intelligibility)
5. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)
6. ความตรงประเด็นและความเพียงพอของเนื้อหา (Relevance and adequacy of content)

นิค อันเดอร์ฮิลล์ (Nic Underhill, 1994 : 96) ได้พูดถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดว่าประกอบไปด้วยขอบข่ายต่างๆดังนี้

1. ไวยากรณ์ (Grammar)
2. คำศัพท์ (Vocabulary)
3. การออกเสียง, การขึ้นเสียงสูงต่ำ และการเน้นเสียง (Pronunciation, intonation and stress)
4. รูปแบบต่างๆและความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Style and fluency)
5. เนื้อหา (Content)

อาจกล่าวได้ว่า องค์ประกอบของความสามารถในการพูดประกอบด้วย ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา ความสามารถที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อภาษา การออกเสียงที่ถูกต้อง มีความตรงประเด็น ความถูกต้องของการใช้ภาษาที่พอเพียงและมีความหลากหลาย ทั้งทางด้านไวยากรณ์ และการนำไปใช้ได้ถูกต้องตามสถานการณ์ทางสังคมและเหมาะสมกับผู้ฟัง

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะพูด

เนื่องจากความสามารถในการสื่อสารเป็นเป้าหมายสำคัญในการสอนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร (Martin Bygate ,1993 : 3) ครูผู้สอนควรศึกษาแนวคิด ท่าทางเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะพูดที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียน ได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวคิดในการสอนทักษะพูดเพื่อการสื่อสารดังนี้

เฮซ จี วิดโดสัน (H. G. Widdowson , 1983 : 60-61) ได้มีทรรศนะเกี่ยวกับการสอนทักษะพูดว่า ในการพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียน ครูควรคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครูควรสอนในสิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ในการนำไปใช้ในการพูด ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฟังก่อนที่จะเข้าสู่ระดับที่สูงขึ้นคือมีความสามารถในการพูด นั่นก็คือให้ผู้เรียนได้รับความรู้ก่อนที่จะให้ทำกิจกรรมการพูด

แจ๊ค ซี ริชาร์ดส์ (Jack C. Richards , 1990 : 84) ได้ให้แนวคิดในการสอนทักษะพูดว่า มีแนวคิดหลักอยู่ 2 ประการคือ แนวคิดการสอนแบบอ้อม (An indirect approach) คือ การสอนโดยให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่มีการสนทนาปฏิสัมพันธ์กัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการพูดสนทนาได้เอง และแนวคิดการสอนแบบตรง (A direct approach) คือ การสอนที่มีการวางโปรแกรมการสนทนาเกี่ยวกับทักษะเฉพาะ การให้กลวิธี และกระบวนการต่างๆที่ช่วยให้ผู้เรียนสนทนาได้อย่างคล่องแคล่ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลวิธีในการโต้ตอบ พฤติกรรมจากหัวข้อในการสนทนา รูปแบบต่างๆที่เหมาะสมในการพูด ความถูกต้องของภาษาที่ใช้ในการสนทนา

แจ๊ค ซี ริชาร์ดส์ ได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดการสอนทักษะพูดแบบตรงว่า ในการสอนทักษะพูดนั้น ครูไม่ควรสับสนกับ วิธีการสอนแบบตรง (Direct Method) ที่เป็นแบบเก่า ซึ่งเน้นการสอนในเรื่อง หลักการใช้ภาษา การฝึก การจำ ในสิ่งที่ครูเตรียมไว้ให้กับผู้เรียนเท่านั้น เพราะการสอนดังกล่าวผู้เรียนจะสับสนในการเลือกใช้ภาษาที่จะพูด และไม่สามารถเผชิญหน้ากับสถานการณ์ต่างๆในชีวิตจริงได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นในการสอนทักษะ ครูควรสอนประเด็นสำคัญทางภาษาและฝึกให้นำไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ มีขั้นตอนในการเลือกคำศัพท์ที่จำเป็นต่อสถานการณ์นั้น ๆ รวมทั้งการสอนหลักไวยากรณ์จากประโยคใจความเดียวไปสู่ประโยคที่มีมากกว่า 1 ใจความ

นอกจากนี้ แจ๊ค ซี ริชาร์ดส์ ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าการสอนทักษะพูดที่เหมาะสมที่สุดคือการนำแนวคิดทั้งสองแนวมาประยุกต์ใช้ในลักษณะที่มีความสมดุลกัน กล่าวคือ การเริ่มด้วยวิธีการของแนวคิดการ

สอนแบบตรง โดยครูสอนกลวิธีการพูดโต้ตอบสนทนาอย่างคล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติให้กับผู้เรียน แล้วจึงสอนตามแนวคิดการสอนแบบอ้อม โดยการจัดกิจกรรมสนทนาแบบมีปฏิสัมพันธ์ กระตุ้นให้ผู้เรียน เรียนรู้การพูดด้วยตนเอง ทั้งนี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการพูดได้มากกว่าที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองทางอ้อม แบบเดียว

ไฮดี ริกเกนบาค และ แอน เลซารัตอน (Heidi Riggenbach and Anne Lazaraton อ้างใน Marianne Celce-Murcia, 1991 : 141-142) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะพูดเพื่อการสื่อสารว่า เนื่องจากผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองถือว่าการพูดเป็นความสำเร็จของการเรียนภาษา ครูสอนภาษาจึง ควรพยายามที่จะสอนโดยมุ่งเน้นความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาและประสิทธิภาพในการสื่อสาร ครูควร จัดสถานการณ์ที่สมจริงให้ผู้เรียนพูดที่มีการปฏิสัมพันธ์ โดยที่ผู้เรียนไม่มีโอกาสเตรียมตัวมาก่อนหรือรู้กลวิธี ที่จะใช้ในการสื่อสารมาล่วงหน้า

มาร์ติน ไบเกต (Martin Bygate, 1993 : 5-6) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะพูด 2 ประการ คือประการแรก สอนทักษะที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจได้แก่ การสอนทักษะต่างๆที่เกี่ยวกับความเข้าใจ เช่น การ จำ การพูดเสียงที่ถูกต้องเหมือนกับเจ้าของภาษา การผันคำที่เหมาะสมกับกาลเวลา และการพูดประโยคให้ ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาและไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมายที่ผู้พูดต้องการ และประการที่สอง เพิ่มทักษะ การปฏิสัมพันธ์คือ การสอนโดยให้สถานการณ์ที่คล้ายกับเหตุการณ์ในชีวิตจริงในชั้นเรียน ให้ผู้เรียนได้มี โอกาสพูดแสดงความรู้สึกของตนเองว่า ในสถานการณ์ที่เผชิญอยู่นั้นควรพูดอะไร อย่างไรจึงจะ ตรงกับจุด ประสงค์กับที่ตนเองต้องการจะสื่อสาร อีกทั้งสอนให้คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้ฟัง โดย อาศัยความรู้ที่ได้รับจากการเรียนทักษะช่วยให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งก็หมายความว่าควรให้ความรู้ผู้เรียนก่อนที่ จะให้ทำกิจกรรมที่มีการปฏิสัมพันธ์นั้นคือการนำแนวคิดการสอนแบบตรงมาผสมผสานกับแนวคิดการสอน แบบอ้อมเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูด โดยมีความถูกต้องของการใช้ภาษาและความคล่องในการ สื่อสารปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

เอิร์ล ดับเบิลยู สเตอวิก (Earl W. Stevick, 1994 : 145) ได้ให้แนวคิดการสอนทักษะการพูดโดย เปรียบเทียบ ในการสอนพูดว่า คล้ายกับการทอไฟในเตา สิ่งแรกที่ต้องทำให้แน่ใจคือ เชื้อเพลิงต้องแดง สถานที่ ที่จะวางเชื้อเพลิง ต้องมีที่สำหรับวางไม้หรือท่อนไม้เพราะถ้าไม่ทำเช่นนี้ไฟก็จะติดยาก ก็เหมือนกับการสอน ครูต้องแน่ใจว่าได้สอนคำศัพท์ต่างๆที่จำเป็นรวมทั้งรูปแบบประโยคต่างๆที่เหมาะสมให้กับผู้เรียน ในการที่ จะทำให้ไฟติดจำเป็นต้องมีอากาศ เปรียบเทียบได้กับ เมื่อผู้เรียนได้ความรู้ในการสื่อสารแล้ว ครูต้องเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้พูดแสดงความรู้สึกด้วยความคิดริเริ่มของตนเอง จากการเปรียบเทียบดังกล่าวสามารถ สรุปได้ว่า แนวคิดในการสอนที่ครูใช้นั้นควรอยู่ในลักษณะผสม ระหว่างแนวคิดการสอนแบบตรงและแบบ อ้อม นั่นเอง

โซลแทน ดอร์นเย และ ซาราห์ เทอร์เรล (Zoltan Dornyei and Sarah Thurrell, 1994:48) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะพูดว่า ในการสอนพูดควรเน้นแนวคิดใหม่ในการสอน กล่าวคือ สอนโดยให้พื้นฐาน ในด้านความเข้าใจที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับทักษะใหญ่และทักษะย่อยๆที่เกี่ยวข้องกับการพูดโดยดูจุดประสงค์ของการนำไปปฏิบัติ ซึ่งก็คือ การสอนตามแนวคิดการสอนแบบตรงในการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร

พี โลท์บาวน์ (P. Lightbown, 1992 : 187-197 อ้างใน Jessica Williams, 1995: 15) ได้กล่าวถึง การสอนทักษะพูดว่า "การสอนพูดโดยเน้นรูปแบบความถูกต้องของการใช้ภาษาและไวยากรณ์ ให้กับผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะรู้ว่าจะพูดอะไร ในสิ่งที่พยายามจะพูด เขายังได้เห็นอีกว่า ควรสอนควบคู่ไปกับการสนทนาในลักษณะที่มีการพูดปฏิสัมพันธ์กัน"

โทนี่ ลินท์ (Tony Lynch, 1996 : 121) ได้พูดถึงการสอนทักษะพูดว่า ครูควรสอนให้เด็กมีการพูดแบบปฏิสัมพันธ์ ที่มีผลกระทบต่อบทบาทในการพูดของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดริเริ่มได้อย่างมีขอบเขตที่กว้างขึ้น สิ่งสำคัญคือ ผู้เรียนควรมีโอกาสได้ฝึกแสดงความคิดเห็นจากการที่ได้ฝึกกลวิธีต่างๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตจริง เพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ในการวิเคราะห์ และได้รับข้อมูลย้อนกลับในสิ่งที่เกิดขึ้นว่าอะไรควรจะปรับปรุงแก้ไขในการพูดสถานการณ์นั้นๆ

แมรีแอน เซลซ์ เมอร์เซีย และ ซอลทาน ดอร์นเย และ ซาราห์ เทอร์เรลล์ (Marianne Celce-Mercia and Zoltan Dornyei and Sarah Thurrell, 1997:141-148) สรุปว่า ปัจจุบันครูเริ่มมีความสนใจเปลี่ยนแปลงแนวคิดในการสอนทักษะพูดจากเดิมที่มีการสอนโดยใช้แนวคิดแบบอ้อมแบบเดียวมาเป็นสอนโดยเพิ่มการสอนแบบอ้อมมากขึ้น ดังที่ แจ็ค ซี ริชาร์สได้เสนอแนะไว้ข้างต้นกล่าวคือ ครูควรได้สอนภาษาที่ต้องใช้ในการพูดเช่น คำศัพท์และหลักไวยากรณ์แล้ว ครูยังสอนทักษะในการพูดสนทนาอีกด้วยคือ สอนโดยเน้นการสนทนาโดยใช้ไวยากรณ์ในการพูดข้อความให้สัมพันธ์กัน สอนกลวิธีที่แสดงความรู้สึก กลวิธีในการสื่อสาร และองค์ประกอบต่างๆของโครงสร้างในการสนทนา เช่น การพูดเปิดสนทนา การพูดปิดสนทนา และระบบของการโต้ตอบการสนทนา

สก๊อต ธอร์นเบอร์รี่ (Scott Thornbury, 1998 : 109 -119) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะพูดว่า จากแนวความคิดของแมรีแอน เซลซ์ เมอร์เซีย และซอลทาน ดอร์นเย และซาราห์ เทอร์เรลล์ ที่ว่าแนวโน้มของการสอนทักษะพูด ก่อนข้างจะเริ่มใช้แนวคิดการสอนแบบตรง เพราะการใช้แนวคิดนี้ในการสอนจะสามารถช่วยทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น แต่จากการที่นักการศึกษา

หลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนของครู พบว่า ครูส่วนใหญ่ไม่เคยประสบปัญหาในการใช้แนวคิดการสอนแบบตรงในการสอนไวยากรณ์ ยิ่งไปกว่านั้น สก็อตยังพบอีกว่า นอกจากครูจะไม่ประสบปัญหาดังกล่าวแล้ว ยังมีการสอนโดยใช้แนวคิดอื่นๆอีกเช่น การสอนโดยยึดกิจกรรมเป็นหลัก (A task - based pedagogy) สก็อตมีความคิดเห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดการสอนแบบตรงหรือแบบอ้อมมีผลกระทบต่อการศึกษาการพูดในห้องเรียนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น สิ่งสำคัญอยู่ที่ว่า ครูไม่ควรวางใจที่จะเรียนรู้วิธีการสอนใหม่มากไปกว่าการฝึกทักษะการพูดสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal communication skills) ที่เป็นการพูดคุยที่แท้จริง

ข้อมูลดังกล่าวในข้างต้นเกี่ยวกับแนวคิดในการสอนทักษะพูดเพื่อการสื่อสาร สามารถสรุปได้ว่า มีแนวคิดหลักในการสอน 2 แนวคิดคือ แนวคิดการสอนแบบตรงและแนวคิดการสอนแบบอ้อม นักการศึกษาส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นตรงกันว่า การสอนทักษะการพูดนั้น ควรให้ความรู้ความเข้าใจ กลวิธี และกระบวนการต่างๆ ในการพูดภาษาได้อย่างถูกต้องตามไวยากรณ์และหลักการใช้ภาษา ก่อนที่จะจัดกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์การพูดในลักษณะคล้ายสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงให้ผู้เรียน นั่นก็คือสอนทั้งแนวคิดการสอนแบบตรงและแนวคิดการสอนแบบอ้อม ถ้านำทั้ง 2 แนวคิดมาผสมผสานกันในลักษณะที่สมดุล ก็จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์คือผู้เรียนรู้ด้วยตนเองว่า ควรจะพูดอะไร อย่างไร จึงจะบรรลุเป้าหมายที่ตนเองต้องการ อีกทั้งยังรักษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังได้ด้วย

กิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบและการประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

กิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

การทดสอบเปรียบเสมือนการถามคำถามที่ต้องการรายละเอียด ถ้าเราใช้คำถามที่ถูกต้องเราก็จะได้คำตอบที่ถูกต้อง แต่ถ้าเราใช้คำถามที่ผิด เราก็จะได้รายละเอียดที่ไม่ถูกต้อง (Nic Underhill , 1994 : 12) และถ้าเราต้องการที่จะทราบความสามารถในการพูดของผู้เรียน เราจะต้องกระตุ้นผู้เรียนด้วยแบบสอบการพูด (Adrain Doff , 1995 : 266) การทดสอบพูดเป็นการทดสอบที่ยอมรับกันทั่วไปว่ายากที่สุดใน การทดสอบภาษาทั้งหมด ในเรื่องของการเตรียมการ การจัดสอบ และการให้คะแนนการทดสอบ ด้วยเหตุนี้ ทำให้ผู้สอนไม่พยายามที่จะวัดผลทักษะพูด (Harold S. Madsen, 1983; 147, Ben Knight , 1992 : 294) วิธีการหนึ่งที่จะช่วยในการประเมินผลทางด้านนี้ให้ชัดเจนขึ้นคือ การพยายามทำความเข้าใจกับแบบสอบ ซึ่งเป็นเทคนิคในการกระตุ้นพฤติกรรมกรพูดให้ปรากฏ และแบบสอบที่สามารถเป็นตัวกระตุ้นพฤติกรรมของความสามารถที่แท้จริงได้ จะทำให้คะแนนที่ได้จากการประเมินผลมีความตรงและความเชื่อมั่นสูง

(Arthur Hughes , 1991: 101) ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา การประเมินผลทักษะการพูดได้มีวิวัฒนาการจากการทดสอบการออกเสียงและไวยากรณ์ปากเปล่า มาสู่การทดสอบโดยใช้กิจกรรมเป็นหลัก (Task-based activities) (Andrew D. Cohen , 1994 : 262) ได้มีนักการศึกษาให้แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ใช้ในการทดสอบความสามารถในการพูดในลักษณะที่กล่าวมาแล้วในข้างต้นดังนี้

จอห์น เบรน ฮีตัน (John Brain Heaton, 1990 : 59) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม การทดสอบทักษะพูดไว้ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) มีแบบทดสอบย่อยที่สามารถทดสอบความสามารถในการพูดออกเสียงในลักษณะกิจกรรมดังนี้

1.1 การอ่านออกเสียง (Read aloud) ที่เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เช่น อ่านคำแนะนำหรือจดหมายให้ผู้ฟัง วิธีการทดสอบคือครูให้เวลานักเรียนดูเนื้อหาที่ต้องอ่าน 2-3 นาที ซึ่งเป็นเนื้อหาที่เหมาะสม ที่ครูเห็นว่าใช้ได้ในชีวิตประจำวัน เช่น วิธีการใช้โทรศัพท์สาธารณะ จากนั้นให้นักเรียนออกเสียงเนื้อหาอื่นๆ

1.2 การเล่าเรื่องซ้ำ (Re-telling stories) การทดสอบย่อยนี้ให้ประโยชน์มากกว่าการอ่านออกเสียง คือนักเรียนจะได้อ่านในใจจากเรื่องที่ครูเตรียมประมาณ 2-3 นาที แล้วนำมาเล่าให้ผู้ฟัง จุดประสงค์ของการทดสอบนี้จะให้คะแนนผู้ทดสอบในส่วนที่เป็นการออกเสียงเท่านั้น จะไม่คำนึงว่าผู้ทดสอบจะเล่าเรื่องถูกหรือไม่

2. การใช้ภาพ (Using pictures) ภาพมีประโยชน์มากสำหรับการทดสอบทักษะพูด สิ่งแรกที่ควรคำนึงถึงคือ การเลือกภาพ เพราะภาพจะมีผลต่อการใช้ภาษาของผู้ทดสอบ ขั้นตอนต่อมาให้แน่ใจว่าผู้ทดสอบได้เห็นภาพประมาณ 2-3 นาทีก่อนพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ สุดท้ายควรควรระลึกเสมอว่าภาพเป็น การทดสอบย่อยที่ดีที่สุดสำหรับการประเมินผลในส่วนของบทเรียน มากกว่าเป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบ เพราะ ใช้ภาพในการทดสอบการพูด จะเสียเวลามาก ซึ่งการทดสอบโดยใช้ภาพมีหลายลักษณะ ดังนี้

2.1 ภาพเพื่อการบรรยาย (Pictures for description) เป็นการทดสอบโดยผู้ทดสอบให้ผู้เข้ารับการทดสอบบรรยายรูปภาพต่างๆ เช่น รูปถ่าย หรือโปสเตอร์ โดยอธิบายว่าคนในภาพกำลังทำอะไร สิ่งของในภาพอยู่ที่ใด เกิดอะไรขึ้นในภาพ ผู้เข้ารับการทดสอบอาจพูดจากการใช้จินตนาการจากภาพ ผู้ทดสอบไม่ควรถามคำถามจากภาพมากเกินไป

2.2 ภาพเพื่อการเปรียบเทียบ (Pictures for comparison) เป็นการทดสอบที่น่าสนใจมากขึ้น คือ ผู้ทดสอบจะให้รูปภาพที่คล้ายกันกับผู้เข้ารับการทดสอบ 2 คนๆละหนึ่งใบ ให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดเพื่อหาสิ่งที่แตกต่างจากภาพที่ตนเองถืออยู่

2.3 การพูดลำดับภาพ (Sequences of pictures) เป็นการทดสอบโดยผู้ทดสอบให้ผู้เข้ารับการทดสอบเล่าเรื่องจากภาพตามลำดับเหตุการณ์ ซึ่งเป็นการทดสอบรายบุคคล ถ้าผู้ทดสอบต้องการทดสอบเป็นคู่ ก็สามารถทำได้โดย นำภาพทั้งหมดมาปนกัน ให้ผู้เข้ารับการทดสอบทั้งคู่ช่วยกันพูดลำดับเหตุการณ์จากภาพ

2.4 ภาพกับวงคำพูดสนทนา (Pictures with speech bubbles) เป็นการทดสอบการพูดที่ต้องการให้ผู้เข้ารับการทดสอบเดาส่วนที่อยู่ในวงคำพูด ซึ่งเป็นประโยคหรือคำที่คนในภาพสนทนา แต่ผู้ทดสอบตัดส่วนนั้นทิ้งไป อาจเป็นภาพการ์ตูนซ้ำชั้น การ์ตูนทั่วไป หรือภาพที่เป็นเรื่องราวต่างๆ การทดสอบนี้ใช้ทดสอบได้ทั้งรายบุคคลและรายคู่ จุดประสงค์ของการทดสอบแบบนี้คือ ผู้ทดสอบจะให้คะแนนคำพูดที่ผู้เข้ารับการทดสอบพูด แต่จะไม่หักคะแนนถ้าผู้ทดสอบเดาคำพูดของคนในภาพไม่ถูกต้อง

2.5 แผนที่ (Maps) เป็นการทดสอบที่ต้องการให้ผู้ทดสอบบอกทิศทาง โดยผู้ทดสอบเตรียมแผนที่ และคำสั่ง สำหรับทดสอบรายบุคคล ในกรณีที่เป็นการทดสอบรายคู่ ผู้ทดสอบให้ผู้เข้ารับการทดสอบคนหนึ่งเป็นผู้ถามทาง อีกคนหนึ่งเป็นผู้บอกทาง

3. การสัมภาษณ์ปากเปล่า (Oral interview) เป็นการทดสอบความสามารถในการพูดที่ดีมาก โดยครูจะถามผู้ทดสอบเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบทำ สิ่งที่ไม่ชอบทำ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ทดสอบรู้สึกสบายใจที่จะตอบ อีกทั้งผู้สัมภาษณ์ยังได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้ทดสอบอีกด้วย ในการทดสอบโดยการสัมภาษณ์นั้น มีสิ่งที่ควรคำนึงถึงดังนี้

3.1 การถามคำถาม (Asking questions) ผู้ทดสอบไม่ควรทำให้การสัมภาษณ์กลายเป็นการถามคำถาม มากกว่า การทดสอบทางการศึกษา ดังนั้นผู้ทดสอบควรเลือกคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ที่จะนำมาไปสู่คำถามที่น่าสนใจ และเตรียมพร้อมที่จะได้ตอบสนทนาในสิ่งที่ผู้เข้ารับการทดสอบตอบกลับมา กล่าวคือ ให้ผู้เข้ารับการทดสอบได้รับบรรยากาศของการสนทนาพูดคุย และเปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดให้มากๆ

3.2 การให้คะแนน (Marking) ไม่ควรให้คะแนนต่อหน้าผู้เข้ารับการทดสอบ เพื่อลดความตื่นเต้นและความเครียดของผู้เข้ารับการทดสอบ ซึ่งมีผลต่อความสามารถในการพูด

3.3 การทดสอบผู้เรียนเป็นคู่ (Testing students in pairs) เป็นการทดสอบที่จะช่วยลดความเครียดให้กับผู้เข้ารับการทดสอบ อีกทั้งผู้ทดสอบจะได้ทดสอบความสามารถระหว่างผู้เข้ารับการทดสอบในระดับเดียวกัน เช่น นักเรียนกับนักเรียน โดยผู้ทดสอบอาจให้ผู้เข้ารับการทดสอบเตรียมคำถามของตนเอง แล้วนำมาสัมภาษณ์คู่สนทนาของตนเอง

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris ,1990: 86-88) ได้เสนอกิจกรรมที่ใช้ในทดสอบทักษะพูดดังนี้

1. ให้นักเรียนพูดตามประโยคที่ได้ยิน โดยแต่ละประโยคจะประกอบไปด้วยคำที่ต้องการวัดการออกเสียง 2 คำ ตัวอย่าง เช่น

Jack always likes good food.

We'll be gone for six weeks.

They've gone farther south.

2. ให้เปลี่ยนประโยคที่ได้ยินเป็นรูปแบบประโยคที่ตรงกันข้าม เช่น เมื่อนักเรียนได้ยินประโยคบอกเล่าก็เปลี่ยนให้เป็นประโยคปฏิเสธ เปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม หรือเปลี่ยนประโยคในรูปปัจจุบันกาลเป็นอดีตกาล เป็นต้น

3. ให้นักเรียนพูดประโยคข้อความโต้ตอบให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ เช่น

"You are trying to find the post office in a strange city. Ask a policeman for directions."

"You have telephoned your friend Mary, but her mother answers and tells you that Mary is not at home. Ask her to leave a message for Mary to call you when she comes home."

4. ให้นักเรียนเล่าเรื่องหรืออธิบายเหตุการณ์ตามภาพชุดที่กำหนดให้

5. ให้นักเรียนอ่านประโยคหรือข้อความสั้น ๆ โดยครั้งแรกให้เวลาอ่านข้อความดังกล่าวในใจประมาณ 2-3 นาที แล้วจึงอ่านออกเสียงในระดับความเร็วปกติเพื่อทดสอบการเน้นเสียงหนักเบา ความคล่องแคล่วในการอ่านเสียงควบกล้ำ การหยุดเว้นช่วงจังหวะ เป็นต้น

ซีริล เจ เวียร์ (Cyril J. Weir, 1990:74-86) ได้ให้ตัวอย่างกิจกรรมที่ใช้เป็นแบบสอบย่อยในการทดสอบความสามารถในการพูด โดยอธิบายถึงวิธีการทดสอบ ข้อดีและข้อเสียของแบบสอบดังต่อไปนี้

1. การสัมภาษณ์แบบอิสระ (The free interview) ผู้ทดสอบจะสัมภาษณ์ผู้เข้ารับการทดสอบอย่างไม่มีการวางแผนล่วงหน้า

ข้อดี 1.1 เป็นการทดสอบพูดที่มีความตรงตามเนื้อหา และเป็นวิธีการอธิบายความหมายของความสามารถในการพูด ที่นิยมใช้เป็นส่วนใหญ่ในการทดสอบพูด

1.2 เป็นการสนทนาในลักษณะกว้างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ที่มีการพูดปฏิบัติสัมพันธ์กันอย่างไม่เป็นทางการ

ข้อเสีย 1.1 การที่ไม่มีการวางแผนการสัมภาษณ์ในการกระตุ้นการพูดทำให้การควบคุมการสัมภาษณ์มีความแตกต่างกัน เพราะในขณะที่สนทนากันอาจมีหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกันเกิดขึ้นมากมาย ทำให้การประเมินไม่มีความเที่ยง

1.2 การบริหารเวลาทำได้ลำบาก ถ้ามีผู้เข้ารับการทดสอบจำนวนมาก

2. การสัมภาษณ์แบบมีการควบคุม (The controlled interview) ผู้ทดสอบจะสัมภาษณ์ผู้เข้ารับการทดสอบในลักษณะที่มีการวางแผนในการกระตุ้นการพูดล่วงหน้า

ข้อดี 2.1 มีความเป็นไปไม่ได้ที่ดีกว่าการสัมภาษณ์แบบอิสระ สำหรับการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูด เพราะผู้ทดสอบทุกคนจะได้รับการถามคำถามเดียวกัน

2.2 มีความตรงตามเนื้อหามากกว่าการสัมภาษณ์แบบอิสระ

ข้อเสีย 2.1 คำถามในการสัมภาษณ์อาจไม่ครอบคลุม ในสิ่งที่ผู้เข้ารับการทดสอบมีประสบการณ์และความรู้

2.2 ขณะมีการสัมภาษณ์ถึงแม้ผู้เข้ารับการทดสอบได้รับคำถามเดียวกัน แต่ลักษณะในการถามของผู้ทดสอบหรือผู้ทดสอบอาจจะไม่ใช่คนเดียว ก็อาจทำให้การประเมินผลมีความเที่ยงและความตรงน้อยลง

3. กิจกรรมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information gap activities) แบ่งออกเป็น 2 แบบดังนี้

3.1 กิจกรรมข้อมูลที่ขาดหายไป : ผู้ทดสอบ กับ ผู้เข้ารับการทดสอบ (Information gap activities : examiner/ examinee) ผู้ทดสอบให้ข้อความที่มีข้อมูลที่ขาดหายไปแก่ผู้เข้ารับการทดสอบ แล้วพูดสนทนากับผู้ทดสอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลที่หายไปให้มีความสมบูรณ์

ข้อดี 3.1.1 ประโยชน์ที่สำคัญที่ได้จากกิจกรรมนี้คือ การที่ผู้เข้ารับการทดสอบทุกคนสนทนากับคู่สนทนาคนเดียวกัน ทำให้เกิดค่าเท่ากันในส่วนของผู้สนทนาซึ่งช่วยให้เกิดความเที่ยงและความตรงในการประเมินผล

ข้อเสีย 3.1.1 การพูดปฏิสัมพันธ์กับผู้ทดสอบหรือ ครู ผู้เข้ารับการทดสอบจะมีลักษณะการพูดที่ไม่ดีเท่ากับพูดกับเพื่อน

3.1.2 มีหลักฐานการประเมินผลความสามารถของผู้ทดสอบรวมกับความสามารถของผู้เข้ารับการทดสอบ

3.2. กิจกรรมข้อมูลที่ขาดหายไป:ผู้เข้ารับการทดสอบกับผู้เข้ารับการทดสอบ (Information-gap activities : examinee /examinee) ผู้เข้ารับการทดสอบจะทำกิจกรรมเป็นคู่ และแต่ละคนจะได้รับข้อมูลที่จำเป็นบางส่วน เพื่อทำกิจกรรมให้สมบูรณ์ โดยการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกับคู่สนทนา เพื่อให้ได้สถานการณ์หนึ่ง ซึ่งมีความหมายตามที่ผู้ทดสอบกำหนดไว้ หลังจากการพูดสนทนาปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องนำสิ่งที่ได้สรุปในการตัดสินใจนั้นมารายงาน

ข้อดี 3.2.1 เป็นกิจกรรมที่ผู้เข้ารับการทดสอบสามารถใช้ประโยคคำถาม กระตุ้นให้ได้ข้อมูล ทำการขอร้อง ถามเพื่อความชัดเจนเพื่อที่จะประสบความสำเร็จในกิจกรรมนี้

3.2.2 เป็นกิจกรรมที่มีการปฏิสัมพันธ์มากกว่ากิจกรรมอื่น ที่มีการเสนอในการนำเข้าสู่การสื่อสารที่แท้จริง

ข้อเสีย 3.2.1 ผู้เข้ารับการทดสอบคนหนึ่งอาจใช้เวลาในการพูดมากกว่าผู้เข้ารับการทดสอบอีกคนหนึ่ง ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งมีเวลาในการแสดงความสามารถน้อยลง

3.2.2 การที่ผู้เข้ารับการทดสอบทั้ง 2 คน มีความสามารถในการพูดแตกต่างกันมาก อาจทำให้มีผลกระทบต่อความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบที่มีความสามารถในการพูดต่ำกว่า ทำให้มีความลำบากในการประเมินผล

3.2.3 ความสนใจในหัวเรื่องของผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคนไม่เหมือนกัน ทำให้ผลของคะแนนความสามารถในการพูดขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้เข้ารับการทดสอบ

3.2.4 ผู้เข้ารับการทดสอบถูกประเมินความสามารถในการพูดจากเหตุการณ์เดียว

3.2.5 มีปัญหาในการจัดสอบ การบริหารเวลา และการรักษาความลับของแบบสอบ

4. การถ่ายโอนข้อมูล : การพูดบรรยายเหตุการณ์ตามลำดับภาพ (Information transfer : description of a picture sequence) ผู้ทดสอบใช้เวลาผู้เข้ารับการทดสอบดูภาพที่เรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพ หลังจากนั้นจึงเล่าเหตุการณ์จากภาพโดยใช้ประโยคที่อยู่ในรูปอดีตกาล

ข้อดี 4.1 เป็นกิจกรรมที่มองเห็นได้ชัดเจนสำหรับผู้เข้ารับการทดสอบ อีกทั้งยังหลีกเลี่ยงในส่วนที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมในด้านวัฒนธรรมและด้านการศึกษา

4.2 เป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพที่ช่วยให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดได้อย่างอิสระ ทำให้มีแนวทางในการประเมินผลที่กว้างขึ้น และกระตุ้นความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบโดยพูดประโยคที่เป็นอดีตกาลได้

4.3 เป็นกิจกรรมที่มีความชัดเจนและง่าย โรงเรียนส่วนใหญ่จึงนิยมใช้เป็นแบบสอบความสามารถในการพูด

ข้อเสีย 4.1 ขาดความสมจริง ใช้ในการทดสอบบางโอกาส

4.2 ขาดการพูดแบบมีปฏิสัมพันธ์

4.3 ถ้าภาพยากเกินไป ผู้เข้ารับการทดสอบอาจไม่สามารถแสดงความสามารถที่ดีที่สุดได้และความแตกต่างในการตีความจากภาพของผู้เข้ารับการทดสอบทำให้ยากแก่การประเมินผล

5. การแต่งเรื่องโดยการพูด (Verbal essay) คือ ผู้ทดสอบกำหนดหัวเรื่องให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดภายในเวลา 3 นาที (ในบางครั้งมีการบันทึกเสียงขณะที่พูด)

ข้อดี 5.1 ผู้เข้ารับการทดสอบมีเวลาพูดนานพอที่จะนำไปประเมินผลได้ในเกณฑ์การประเมินผลที่กว้างขึ้น

ข้อเสีย 5.1 หัวข้อที่ผู้ทดสอบกำหนด อาจจะไม่น่าสนใจสำหรับผู้เข้ารับการทดสอบโดยเฉพาะเป็นสิ่งที่ไม่เกิดขึ้นในชีวิตจริง มีเวลาเตรียมตัวพูดน้อย และในกรณีที่มีการเลือกหัวข้อเรื่องในการพูดได้ ทำให้ยากแก่ประเมินผลในลักษณะเปรียบเทียบความสามารถ

5.2 ถ้าหัวข้อเรื่องและผู้ทดสอบกำหนดให้ เป็นหัวข้อที่กว้าง ผู้เข้ารับการทดสอบ ที่มีพื้นฐานความรู้และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน จะมีจินตนาการและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการพูดที่แตกต่างกัน ทำให้ยากแก่การประเมินผลที่มีความเชื่อมั่นสูง

5.3 การบันทึกเสียงอาจสร้างความกดดันให้กับผู้เข้ารับการทดสอบ เพราะเป็นการยากที่จะทำให้ผู้เข้ารับการทดสอบรู้สึกสบายที่จะพูดเหมือนกับที่ทำในแบบสอบถามสัมภาษณ์

6. การนำเสนอโดยการพูด (Oral presentation) ผู้ทดสอบกำหนดหัวข้อเรื่องให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดสั้นๆ โดยผู้เข้ารับการทดสอบจะมีเวลาเตรียมตัวเล็กน้อยก่อนการทดสอบ ซึ่งแตกต่างจากกิจกรรมการแต่งเรื่องโดยการพูด ผู้เข้ารับการทดสอบมีเวลาเตรียมตัวมากกว่า

ข้อดี 6.1 การให้ผู้เข้ารับการทดสอบ พูดเกี่ยวกับตนเอง มักจะประสบความสำเร็จและง่ายต่อการประเมินผล

6.2 การให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดจากความรู้ที่มีในอดีตจากการฟัง หรือการอ่าน ทำให้กิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมที่เหมือนชีวิตจริงที่ผู้เข้ารับการทดสอบอาจนำไปใช้ในสถานการณ์ที่ต้องการได้

ข้อเสีย 6.1 ถ้าผู้เข้ารับการทดสอบมีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้เป็นอย่างดี ผลของความสามารถที่ได้อาจเป็นความรู้มากกว่าความสามารถทางภาษา

6.2 ผู้เข้ารับการทดสอบอาจตีความได้หลายความหมายจากหัวข้อเรื่อง ที่ผู้ทดสอบกำหนดให้ ซึ่งอาจเป็นปัญหาต่อการประเมินผล

ซีริล เจ เวียร์ (Cyril J. Weir , 1993 : 46-63) ได้เสนอกิจกรรมของแบบสอบความสามารถเพื่อการสื่อสาร โดยพิจารณาจากปริมาณของปฏิสัมพันธ์ของผู้เข้ารับการทดสอบโดยเรียงลำดับตั้งแต่มีปฏิสัมพันธ์ น้อยที่สุดจนถึงมีปฏิสัมพันธ์มากที่สุด ดังนี้คือ

1. รูปแบบทางอ้อม (Indirect format) แบ่งออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

1.1 การพูดซ้ำประโยค (Sentence repetition) ข้อสอบประเภทนี้จะให้ผู้เข้ารับการทดสอบ ฟังแต่ละคำถามเพียงครั้งเดียวจากนั้นจึงให้ออกเสียงให้ผู้ทดสอบฟัง

1.2 การพูดเกี่ยวกับสถานการณ์ลงในแถบเทปบันทึกเสียง (Mini- situation on tape) สำหรับการสอบประเภทนี้จะกระทำในห้องปฏิบัติการทางภาษา โดยที่ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องตอบคำถามหรือตอบสนองต่อคำถามที่ได้ยินให้มีความเหมาะสมและถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆ

1.3 การถ่ายโอนข้อมูล : การเล่าเรื่องจากภาพพูด (Information transfer: narration on a series of pictures) ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องเล่าเรื่องโดยใช้โครงร่างของอดีตกาล อย่างไรก็ตามผู้ทดสอบควรจะให้เวลากับผู้เข้ารับการทดสอบในการศึกษาภาพก่อนการเล่าเรื่องจริง

2. รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน (Interaction student with student format) ข้อสอบประเภทนี้ เป็นข้อสอบที่ผู้ทดสอบไม่มีส่วนร่วมในการสอบ ในขณะที่ผู้เข้ารับการทดสอบจะมีโอกาสในการพูดมากขึ้น และผู้เข้ารับการทดสอบสามารถเลือก ผู้ที่ต้องการจะสนทนาได้ตอบด้วยเพื่อให้ผู้เข้ารับการทดสอบรู้สึกสบายใจที่จะสื่อสาร ข้อสอบประเภทนี้ได้แก่

2.1 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ขาดหายไป (Information gap activities) โดยทั่วไปงานประเภทนี้จะให้ผู้เรียนปฏิบัติเป็นคู่ และแต่ละคนจะได้รับข้อมูลที่สมบูรณ์เพียงบางส่วนและมีข้อมูลบางส่วนที่ขาดหายไป ฉะนั้นผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องทำข้อมูลให้สมบูรณ์โดยการพูดสนทนาเพื่อหาข้อมูลจากฝ่ายตรงข้าม

3. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับผู้ทดสอบหรือคู่สนทนา (Interaction student with examiner or interlocutor) ได้แก่

3.1 การสัมภาษณ์แบบอิสระ/ การสนทนา (The free interview/ conversation) เป็นการสัมภาษณ์หรือการสนทนาที่ไม่มีโครงสร้างที่แน่นอน และไม่มีการวางแผนหรือกระบวนการใดๆล่วงหน้า ฉะนั้นการสนทนาหรือการสัมภาษณ์ประเภทนี้จะไม่เป็นแบบไม่เป็นทางการและไม่ใช่เพื่อจุดประสงค์ทางสังคม ผู้เข้ารับการทดสอบสามารถเป็นผู้เริ่มการสนทนาหรือเปลี่ยนทิศทางของการปฏิสัมพันธ์หรือแนะนำหัวข้อที่พูดใหม่ ผู้เข้ารับการทดสอบมีโอกาสจัดการกับการปฏิสัมพันธ์และใช้เทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกัน

3.2 การสัมภาษณ์แบบควบคุม (The controlled interview) ในการสัมภาษณ์ประเภทนี้กระบวนการของการทดสอบจะได้รับการวางแผนและตัดสินใจล่วงหน้า ผู้สัมภาษณ์จะเตรียมคำถามที่จะถามเพื่อที่จะประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เข้ารับการทดสอบ ฉะนั้นผู้ทดสอบจึงเป็นผู้จัดการกับการปฏิสัมพันธ์และการเริ่มต้นในการเลือกและดำเนินการพูดตามหัวข้อต่างๆ ผู้เข้ารับการทดสอบจึงเพียงแต่พูดตอบสนทนากับผู้ทดสอบ

3.3 การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) ในการทดสอบประเภทนี้ ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องแสดงบทบาทตามที่กำหนดในการปฏิสัมพันธ์ในสถานการณ์ที่สมจริง การสนทนาอาจเป็นบทบาทของผู้เข้ารับการทดสอบ 2 คน หรือ ผู้ทดสอบอาจสวมบทบาทเป็นคนหนึ่งของการสนทนา

3.4 การแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ขาดหายไประหว่างนักเรียนกับผู้ทดสอบ (Information gap: student / examiner) การทดสอบประเภทนี้สามารถป้องกันภาวะที่ไม่สมดุลในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้ารับการทดสอบด้วยกันโดยที่ผู้เข้ารับการทดสอบจะได้รับแผนภูมิหรือข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ ฉะนั้นงานของผู้เข้ารับการทดสอบก็คือการพูดขอข้อมูลที่ขาดหายไปจากผู้ทดสอบและให้ข้อมูลที่ผู้ทดสอบต้องการ

แอนดรูว์ ดี โคเฮน (Andrew D. Cohen, 1994 : 262-276) ได้สรุปถึงกิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบที่ใช้ประเมินความสามารถในการพูด ไว้ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (Interview) ในปัจจุบันนี้จะ เป็นลักษณะการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเป็น ส่วนมาก โดยผู้สัมภาษณ์จะเป็นผู้ถามคำถามส่วนใหญ่ 90 เปอร์เซ็นต์ เพื่อต้องการความคล่องตัวในการ ตอบรายละเอียดส่วนตัวของผู้ทดสอบ ส่วนคำถามในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นจุดประสงค์ที่รองลงมา

2. การสัมภาษณ์กึ่งตรง (Semi-direct interview) มีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้ได้ข้อมูลใน หลายๆ ด้าน ลักษณะของการสัมภาษณ์แบบนี้จะประกอบไปด้วยแบบทดสอบย่อย 6 แบบ ดังนี้

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว (Personal information) ผู้ทดสอบจะถามคำถามผู้เข้ารับ การทดสอบเกี่ยวกับ ครอบครัว การศึกษา งานอดิเรก เพื่อสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง

2.2 การบอกทาง (Giving direction) ผู้เข้ารับการทดสอบจะได้ดูแผนที่ และคำสั่งให้บอก ทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ภาพหรือแผนที่มีความแตกต่างกัน อาจทำให้เกิดความหลากหลายของภาพ หรือแผนที่ ซึ่งทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนของข้อมูลที่จะนำไปสู่การสรุปผล

2.3 การบรรยายรายละเอียด (Detailed description) ผู้เข้ารับการทดสอบจะได้ดูภาพและ คำสั่งให้บรรยายสิ่งของ การกระทำในภาพอย่างละเอียด

2.4 การพูดตามลำดับภาพ (Picture sequence) ผู้เข้ารับการทดสอบจะได้เล่าเหตุการณ์ตาม ลำดับภาพ 2 ชุด ๆ ละ 4-5 ภาพ โดยใช้ประโยคที่อยู่ในรูปของกาลเวลาที่แตกต่างกัน ซึ่งแบบสอบนี้จะช่วยวัด คำศัพท์ โดยเฉพาะ คำกริยาที่ผันไปตามกาล

2.5 การพูดจากหัวข้อเรื่อง (Topic discourse) ผู้เข้ารับการทดสอบพูดตามหัวข้อเรื่องที่ได้ ฟังจากเทป 5 หัวข้อ

2.6 สถานการณ์ต่างๆ (Situations) ผู้เข้ารับการทดสอบฟังและอ่านเรื่องราว 5 เรื่องของ สถานการณ์ต่างๆ เช่น การร้องทุกข์ การขอโทษ เพื่อทดสอบความสามารถในการพูดควบคุม สถานการณ์นั้นได้อย่างเหมาะสมตามวัฒนธรรมทางสังคมและภาษาศาสตร์สังคม

นิค อันเดอร์ฮิล (Nic Underhill, 1994 : 45-66) ได้เสนอแนะกิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบ ความสามารถในการพูดดังนี้

1. การพูดบทสนทนาหรืออภิปราย (Discussion / conversation) การทดสอบประเภทนี้เป็น การทดสอบที่เป็นธรรมชาติมากที่สุด ซึ่งแตกต่างจากการสัมภาษณ์โดยการที่ผู้ทดสอบจะเป็นผู้ที่ควบคุม การสนทนาและเริ่มต้นการสื่อสาร แต่ผู้เข้ารับการทดสอบก็สามารถเริ่มต้นการสนทนาและเปลี่ยนหัวข้อการ สนทนาได้ ฉะนั้น หัวข้อและทิศทางของการสนทนาจะเป็นผลมาจาก ปฏิสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับการสื่อความ หมายให้เข้าใจตรงกัน

2. การพูดรายงาน (Oral report) ในการทดสอบประเภทนี้ผู้สอบจะเตรียมตัวและพูดรายงานซึ่ง ใช้เวลาในการพูด 5-10 นาที ในการพูดผู้เข้ารับการทดสอบอาจดูจากบันทึกที่เตรียมไว้แต่ไม่ใช้การอ่านออก

เสียงดัง ในการพูดรายงานผู้เข้ารับการทดสอบอาจใช้สื่อในการนำเสนอและหลังจากการนำเสนอข้อมูลจบ ผู้ฟังก็สามารถตั้งคำถามให้ผู้เข้ารับการทดสอบตอบ

3. การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) ในการทดสอบประเภทนี้ผู้เรียนจะต้องแสดงบทบาทสมมติกับผู้ทดสอบ โดยที่ขั้นต้นผู้เรียนจะได้รับใบงานที่แสดงคำสั่งและบทบาทที่จะต้องใช้ในการพูด

4. การสัมภาษณ์ (Interview) ในการทดสอบประเภทนี้ผู้เข้ารับการทดสอบจะตอบคำถามของผู้สัมภาษณ์ ซึ่งข้อคำถามนั้นจะได้รับการเตรียมไว้ล่วงหน้าเพื่อที่จะค้นหาคำตอบจากผู้เข้ารับการทดสอบ ทิศทางและหัวข้อจะถูกควบคุมโดยผู้สัมภาษณ์ และในการประเมินความสามารถนั้นจะพิจารณาได้จากการสนทนาที่แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกได้นอกเหนือจากการตอบคำถามที่ตรงไปตรงมา และผู้สัมภาษณ์อาจจะถามในแต่ละคำถามเพิ่มเติมเพื่อสร้างความมั่นใจในการประเมินระดับความสามารถ

5. การร่วมกันอภิปรายของผู้เรียน (Learner - learner joint discussion making) การทดสอบประเภทนี้ผู้เรียน 2 คน จะได้งานซึ่งกำหนดหัวข้อในการอภิปรายแสดงความคิดเห็นและหาข้อตัดสินใจร่วมกัน ฉะนั้นผู้เรียนจะดำเนินการสนทนาโดยปราศจากการแทรกแซงจากผู้สัมภาษณ์

6. การบรรยายระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน (Learner / learner description) ในการทดสอบประเภทนี้ผู้เข้ารับการทดสอบจะพูดบรรยายโครงสร้างหรือรูปแบบของตึกหรือวัสดุต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนอีกคนหนึ่งประกอบโครงร่างให้เหมือนของจริง

7. การใช้ภาพ หรือเรื่องราวจากภาพ (Using a picture or picture story) ในการทดสอบผู้เรียนจะได้รับภาพหรือภาพที่เรียงลำดับเหตุการณ์ ผู้ทดสอบขอให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพอย่างอิสระ ผู้ทดสอบอาจถามคำถามจากภาพ หลังจากผู้เข้ารับการทดสอบพูดจบ

เพนนี่ เออร์ (Penny Ur , 1996 :125-128) ได้เสนอแนะกิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดดังนี้

1. การบรรยายภาพ (Describing pictures) ในการทดสอบผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละกลุ่มจะมีภาพ 1 ใบ ที่ทุกคนในกลุ่มสามารถมองเห็น ให้ทุกคนพูดประโยคจากภาพให้มากที่สุดที่จะทำได้ภายในเวลา 2 นาที

2. การบอกความแตกต่างของภาพ (Pictures differences) ในการทดสอบจะมีผู้เข้ารับการทดสอบเป็นคู่ ผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคนจะได้รับภาพคนละใบ ทั้งคู่จะต้องพยายามหาความแตกต่างของภาพที่ตนเองอยู่กับคู่สนทนา โดยขณะที่พูดจะไม่ดูภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง

3. การหาสิ่งที่เหมือนกัน (Things in common) ในการทดสอบ ผู้เข้ารับการทดสอบ จะพูดกับคู่สนทนาที่ตนเองไม่รู้จักแล้วพยายามพูดซักถามในสิ่งที่ตนเองไม่รู้เกี่ยวกับตัวผู้สนทนา เพื่อหาลักษณะของผู้สนทนาที่คล้ายกับตนเอง

4. รายการช้อปปิ้ง (Shopping list) ในการทดสอบ ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องเลือกสินค้า 3 สิ่งที่ต้องการจะซื้อ โดยคู่สนทนาจะเป็นฝ่ายขายซึ่งผู้ทดสอบจะเตรียมรายการสินค้าไว้ให้ คู่สนทนาจะขายสินค้าให้ก็ต่อเมื่อผู้เข้ารับการทดสอบสามารถพูดแสดงให้เห็นถึงความต้องการที่จะซื้อ ผู้เข้ารับการทดสอบสามารถเลือกพูดกับบุคคลที่จะได้รับบทบาทสมมติเป็นผู้ขายได้
5. การแก้ปัญหา (Solving problem) ในการทดสอบ ผู้เข้ารับการทดสอบ จะได้รับการบอกเกี่ยวกับสถานการณ์ที่มีปัญหาให้พูดกับคู่สนทนาเพื่อหาทางแก้ปัญหา

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 82-83) ได้แบ่งกิจกรรมที่ใช้ในการทดสอบทักษะพูดที่เป็นตัวกระตุ้นความสามารถในการพูดเป็น 4 ประเภทคือ

1. ตัวกระตุ้นที่เป็นข้อความหรือคำพูดที่ให้ผู้เรียนได้อ่านหรือฟัง ซึ่งอาจใช้วิธีส่งสารผ่านเทปหรือมีผู้ดำเนินการสอบมากล่าวให้ฟัง
2. ตัวกระตุ้นที่เป็นภาพ ตาราง แผนผัง แผนภูมิที่ถูกนำเสนอให้ผู้เรียนได้พูดเล่าเหตุการณ์ บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ ให้เหตุผล ทำนายเหตุการณ์หรือได้ใช้จินตนาการ
3. ตัวกระตุ้นที่เป็นสถานการณ์หรือกิจกรรมที่ผู้เรียนได้เห็นหรือมีส่วนร่วมเช่นการเล่นเกม การอภิปราย การโต้ว่าที่ หรือกิจกรรมที่ต้องมีการแก้ปัญหา แล้วผู้เรียนต้องนำสถานการณ์นั้น ๆ มากล่าวถึงโดยการกล่าวบรรยาย กล่าวสรุปหรือแสดงความคิดเห็น
4. ตัวกระตุ้นที่เป็นสื่อเช่นวีดิทัศน์ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ภาพนิ่ง วิทยุ ฯลฯ ที่นำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือเป็นการแสดงให้ผู้เรียนได้เข้าร่วมในสถานการณ์อย่างสมจริง โดยอาจเป็นผู้สังเกตการณ์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้เข้าสอบได้กล่าวแสดงความคิดเห็น และเสนอแนวทางในการแก้ปัญหา นั้น ๆ เป็นต้น

จากการศึกษากิจกรรมต่างๆที่ใช้ในแบบทดสอบการพูดของ นักการศึกษาดังกล่าว สามารถสรุปกิจกรรมที่ใช้เป็น 3 รูปแบบใหญ่ๆ โดยดูจากระดับของการมีปฏิสัมพันธ์จากน้อยไปหามากได้ดังนี้ รูปแบบแรกเป็น การทดสอบแบบไม่มีปฏิสัมพันธ์ เช่น การพูดสนทนาจากสิ่งที่ได้ยิน เช่น เทป วิดีโอ ภาพยนตร์ การพูดจากหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ การพูดจากภาพ การพูดรายงานจากสิ่งที่อ่าน การบอกทิศทางจากแผนที่ รูปแบบที่สองเป็นการทดสอบแบบมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้ารับการทดสอบ 2 คน เช่น การสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ขาดหายไป การอภิปรายและการตัดสินใจร่วมกันของผู้เข้ารับการทดสอบ รูปแบบที่สามเป็นการทดสอบแบบมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้ารับการทดสอบกับผู้ทดสอบ เช่น การสัมภาษณ์ การเล่นเกม บทบาทสมมติ การแก้ปัญหา เป็นต้น

การประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าการประเมินผลมีความหมายเหมือนกับการทดสอบเพราะขณะที่นักเรียนทำการทดสอบก็จะมี การประเมินผลเกิดขึ้น การประเมินผลเป็นสิ่งสำคัญสำหรับครูเพราะ ครูจะได้ข้อมูลที่มีประโยชน์มากในการนำมาใช้สำหรับเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน การวางแผนสำหรับหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Pauline Rea-Dickins and Kevin Germaine , 1993:3) แต่ในการประเมินผลความสามารถในการพูดมักจะมีปัญหาและข้อจำกัดบางประการ เนื่องจากความถูกต้องในการพูดเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ซึ่งอาจจะมีคำตอบที่ถูกต้องมากกว่า 1 คำตอบ นอกจากนี้มีการสื่อความหมายแลกเปลี่ยนกัน ไม่ได้ใช้แต่เสียง คำพูด แต่ยังมี การสื่อความหมายโดยไม่ใช้คำพูด เช่น เสียงสูงต่ำ การแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง การใช้มือ สายตา และอื่นๆด้วย ดังนั้นผู้ทดสอบจึงต้องเพิ่มความระมัดระวังให้แบบสอบมีความเที่ยงและความตรงของวิธีต่างๆที่ใช้ในการประเมินผลความสามารถในการพูดให้ถูกต้อง ได้มีนักการศึกษาหลายท่านกำหนดเกณฑ์ในการประเมินผลไว้ดังนี้

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris,1990:84) ได้ให้เกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด โดยแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ และในแต่ละองค์ประกอบใช้มาตราส่วนในการประเมินค่า 5 ระดับดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ให้ 1 คะแนน เมื่อการออกเสียงมีปัญหาเป็นอย่างมากจนทำให้ไม่สามารถเข้าใจคำพูดได้เลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อการออกเสียงมีปัญหาจนยากแก่การที่จะทำความเข้าใจคำพูดได้ ผู้ฟังต้องคอยถามซ้ำอยู่เรื่อยๆว่าผู้พูดพูดอะไร

ให้ 3 คะแนน เมื่อการออกเสียงยังมีปัญหา ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถทำความเข้าใจได้และมักจะออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจสับสนในบางครั้ง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แม้จะยังมีปัญหาในการออกเสียงบางเสียงอยู่บ้างแต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดได้เป็นอย่างดี

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้เทียบเท่าชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ให้ 1 คะแนนเมื่อผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับไม่ถูกต้องเลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถใช้ไวยากรณ์ง่ายๆ ได้แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อยๆ จนทำให้ผู้ฟังเข้าใจลำบาก

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ่อยครั้ง จนบางครั้งทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์อยู่บ้าง แต่ก็ได้ทำให้การสื่อความหมายผิด

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์เพียงเล็กๆ น้อยๆ เช่น เรียงลำดับคำผิดแต่ก็สามารถแก้ไขใหม่ให้ถูกต้องได้ .

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถสนทนาสื่อสารความหมายได้ เพราะไม่มีความรู้ทางด้านคำศัพท์เลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดและมีความรู้ทางด้านคำศัพท์จำกัดมาก จนทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อยๆ ประโยคคำพูดที่ใช้ในการสนทนาอยู่ในวงค่อนข้างจำกัด เพราะผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในบางครั้ง

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการใช้ศัพท์สำนวนได้คล่องแคล่วเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงคำพูดเป็นเวลานานมาก จนทำให้ไม่สามารถสนทนากันได้

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดอยู่เสมอ และหยุดคิดเป็นเวลานาน เพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ให้ 3 คะแนน เมื่อความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูดยังมีไม่ค่อนมากนัก เพราะยังมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาอยู่

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดดีแต่ก็มีการพูดสะดุด เพราะยังมีปัญหาการใช้ภาษาอยู่บ้าง

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่วเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดโดยใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อความหมาย ให้เข้าใจได้เลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความยากลำบากในการคิดหาคำพูด โดยจะพูดซ้ำ ติดอ่าง พูดคำซ้ำแล้วซ้ำอีก

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถเข้าใจสิ่งที่พูดและพูดได้เป็นส่วนมาก แต่พูดได้ค่อนข้างช้าและมีการพูดซ้ำๆ

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วนแต่ก็มีการพูดซ้ำความบังเป็นบางครั้ง

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมดโดยไม่มีปัญหาเลย

สภาการทดสอบร่วม (The Associated Examining Board Test, อ้างถึงใน Cyril J. Weir, 1993 : 43) ได้สร้างเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด 6 องค์ประกอบ โดยใช้มาตรฐานในการประเมินค่า 5 ระดับ ดังนี้

1. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Appropriateness)

ให้ 0 คะแนน ไม่สามารถที่จะพูดภาษาได้

ให้ 1 คะแนน สามารถสื่อสารได้ในความสามารถที่จำกัด และได้ตอบโดยการ
ใช้ภาษาในลักษณะของวัฒนธรรมทางสังคมอย่างไม่เหมาะสม

ให้ 2 คะแนน แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาความพยายามในการตอบสนองทั้งต่อบทบาทและสถานการณ์ แต่มีการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมเป็นบางโอกาสที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาในลักษณะวัฒนธรรมทางสังคม

ให้ 3 คะแนน เกือบไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาในลักษณะวัฒนธรรมทางสังคม แต่ข้อผิดพลาดนั้นไม่สำคัญมากพอที่จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการใช้ภาษาทางสังคม

2. ความเพียงพอของคำศัพท์ที่ใช้ตามเป้าหมาย (Adequacy of vocabulary for purpose)

ให้ 0 คะแนน คำศัพท์ที่ใช้ไม่เพียงพอแม้แต่ในการสื่อสารในขั้นพื้นฐาน

ให้ 1 คะแนน คำศัพท์ ที่ ใช้อยู่ในขีดจำกัด ใช้ได้เฉพาะที่จะสื่อความต้องการง่าย ๆ คำศัพท์จำนวนน้อยที่ใช้ทำให้หัวข้อในการปฏิสัมพันธ์นั้นจำกัดอยู่แค่ขั้นพื้นฐานและมีการพูดคำผิดพลาดและหรือพูดซ้ำๆ

ให้ 2 คะแนน เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด อันเนื่องมาจากการใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอ และไม่ถูกต้อง มีการพูดที่สั้นเล ไม่ตรงประเด็น แม้จะมองเห็นได้ว่ามีพัฒนาในการใช้คำศัพท์มากขึ้น

ให้ 3 คะแนน พูดคำศัพท์ได้อย่างพอเพียงและถูกต้อง ตรงประเด็น มีมิติบ้างเล็กน้อย

3. ความถูกต้องทางไวยากรณ์ (Grammatical accuracy)

ให้ 0 คะแนน ไม่สามารถใช้พูดได้ตามหลักไวยากรณ์เกือบทั้งหมด ใช้คำพูดไม่ถูกต้อง ยกเว้น กลุ่มวลีบางกลุ่ม

ให้ 1 คะแนน การสร้างประโยคยังคงไม่ปะติดปะต่อ มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์บ่อยครั้ง บางประโยคใช้การได้ แต่การพูดมีลักษณะเป็นท้วงๆ และมีความสับสนทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์

ให้ 2 คะแนน มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์บ้าง มีการพัฒนาควบคุมการใช้ภาษาในรูปประโยคหลักๆ แต่บางครั้งก็ไม่สามารถพูดสัมพันธ์ข้อความได้

ให้ 3 คะแนน มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์น้อยมาก สามารถพูดสัมพันธ์ข้อความได้อย่างต่อเนื่อง

4. ความสามารถในการสื่อภาษา (Intelligibility)

ให้ 0 คะแนน จังหวะในการพูดรุนแรงและพูดไม่หยุด ปัญหาในการออกเสียงสูง-ต่ำ และการออกเสียงคำเป็นสาเหตุให้การพูดเกือบจะสื่อภาษาไม่ได้เลย

ให้ 1 คะแนน มีการรบกวนจากภาษาที่หนีในจังหวะการพูด การออกเสียงสูง-ต่ำ และการออกเสียงคำ การใช้ภาษาเข้าใจได้ยาก ต้องมีการพูดช้าๆจึงจะเข้าใจได้

ให้ 2 คะแนน จังหวะการพูด การออกเสียงสูง-ต่ำ และการออกเสียงคำต้องใช้การฟังอย่างตั้งใจ มีการใช้ภาษาที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดเป็นบางโอกาส หรือต้องพูดช้าๆ

ให้ 3 คะแนน การออกเสียงตามฐานที่เกิดเสียงเสียงนั้น สามารถทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้ อย่างมีเหตุผล มีข้อสังเกตได้ว่าเป็นสำเนียงของชาวต่างชาติ แต่เกือบไม่มีการใช้ภาษา ที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดพลาด และการพูดช้าๆ

5. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)

ให้ 0 คะแนน การพูดตะกุกตะกัก เรือราวไม่ติดต่อกัน และขาดเป็นท้วงๆ

ให้ 1 คะแนน การพูดยังลังเล ข้อความมักไม่สมบูรณ์ ยกเว้นการพูดประโยคสั้นๆ และประโยคที่พูดส่วนใหญ่ไม่ต่อเนื่อง

ให้ 2 คะแนน มีการแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาในความพยายามที่จะพูดอย่างเป็นเหตุเป็นผลกัน โดยเฉพาะในการเชื่อมประโยค การพูดยังคงมีการลังเลแต่สามารถพูดติดต่อกันไปได้นานๆ และความเร็วในการพูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ

ให้ 3 คะแนน การพูดยังคงสับสนบางขณะ มีลักษณะการพูดที่ราบเรียบในน้ำเสียงและคำพูดไม่สิ้นไหลนัก ยังคงมีการหยุดคิดหาคำพูด การพูดทวนซ้ำและการพูดอ้อมค้อมแต่มีความต่อเนื่องกันระหว่างประโยค

6. ความตรงประเด็นและความเพียงพอของเนื้อหา (Relevance and adequacy of content)

ให้ 0 คะแนน การตอบสนองทางคำพูดไม่ตรงประเด็นกับงานที่ให้ทำ และไม่สามารถโต้ตอบได้เลย

ให้ 1 คะแนน การตอบสนองทาง คำพูดอย่างตรงประเด็นกับงานที่ให้ทำยังอยู่ในขีดจำกัด มีการหยุดพูดนานๆ และพูดทวนซ้ำอย่างไม่มีความหมาย

ให้ 2 คะแนน การตอบสนองทางคำพูดส่วนใหญ่ตรงประเด็นกับงานที่ให้ทำแม้ว่ายังมีช่องว่างในการพูดและคำพูดซ้ำซากอยู่

ให้ 3 คะแนน การตอบสนองทางคำพูดตรงประเด็นและเพียงพอกับงานที่ให้ทำ

สภาการทดสอบประจำท้องถิ่นมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ การทดสอบการพูดภาษาอังกฤษในระดับต้น (University of Cambridge Local Examinations Syndicate : PET SPEAKING , 1996) มีเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบดังนี้

1. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)

ให้ 1 คะแนน ไม่สามารถพูดได้อย่างต่อเนื่อง

ให้ 2 คะแนน พูดได้แต่ไม่ต่อเนื่องกันและยากแก่การเข้าใจ

ให้ 3 คะแนน พูดด้วยความลังเลใจ จนทำให้ผู้ฟังขาดความอดทนที่จะฟัง

ให้ 4 คะแนน พูดด้วยความลังเลใจอย่างเห็นได้ชัด แต่ไม่เป็นอุปสรรคในการพูดสื่อสารกับผู้ฟัง

ให้ 5 คะแนน พูดได้อย่างราบรื่น แต่มีความลังเลใจเป็นบางโอกาสในขณะที่ยาคำพูด

2. ความถูกต้องและความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Accuracy and appropriateness of Language)

ให้ 1 คะแนน พูดคำศัพท์ผิดทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้

ให้ 2 คะแนน พูดคำศัพท์อยู่ในวงจำกัด และโครงสร้างประโยคผิดมีจำนวนมาก ทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดบ่อยครั้ง

ให้ 3 คะแนน พูดโครงสร้างประโยคไม่ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ที่จำกัด ไม่สามารถพูดเป็นข้อความได้ ทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน

ให้ 4 คะแนน พูดสื่อความหมายได้ แต่ใช้โครงสร้างประโยคที่ไม่ถูกต้อง ขาดคำศัพท์ที่จำเป็นต่อการสนทนา และข้อความที่ใช้ไม่สมบูรณ์

ให้ 5 คะแนน พูดสื่อสารได้โดยใช้โครงสร้างประโยค คำศัพท์และข้อความที่ถูกต้อง

3. การออกเสียง (Pronunciation)

ให้ 1 คะแนน ไม่สามารถพูดออกเสียงให้เข้าใจได้

ให้ 2 คะแนน พูดออกเสียงที่ทำให้ยากแก่การเข้าใจบ่อยครั้ง

ให้ 3 คะแนน พูดออกเสียงสำเนียงภาษาแม่บ่อยครั้งทำให้ยากแก่การเข้าใจ

ให้ 4 คะแนน พูดออกเสียงสำเนียงภาษาแม่เป็นบางโอกาสทำให้ยากแก่การเข้าใจ

ให้ 5 คะแนน พูดออกเสียงสำเนียงภาษาแม่ แต่ไม่รบกวนการเข้าใจ

4. ความสำเร็จในการทำกิจกรรม (Task achievement)

ให้ 1 คะแนน ไม่สามารถพูดเกี่ยวกับกิจกรรมได้

ให้ 2 คะแนน พูดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้รับอย่างไม่มีประสิทธิภาพ

ให้ 3 คะแนน พูดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้รับด้วยความสามารถที่จำกัด

ให้ 4 คะแนน พูดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้รับได้อย่างพอเพียง

ให้ 5 คะแนน พูดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้รับอย่างเต็มที่และอย่างมีประสิทธิภาพ

แบบสอบของ อิสราเอล (Israeli Exam อ้างถึงใน Penny Ur, 1996 : 135) เป็นข้อสอบที่มีเกณฑ์วัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารออกเป็น 2 องค์ประกอบ และแบ่งระดับของการให้คะแนนความสามารถในการพูดในแต่ละองค์ประกอบออกเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1 คะแนน ไม่มีการพูดหรือพูดน้อยมากจนไม่สามารถเข้าใจได้

2 คะแนน ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง และมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์พื้นฐานและมีการพูดออกเสียงที่แสดงให้เห็นถึงสำเนียงภาษาแม่ของผู้พูดอย่างเด่นชัด

3 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเด่นชัดและมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย

4 คะแนน มีการใช้ คำศัพท์ในระดับที่กว้างขึ้น แต่ยังคงใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ้างในบางโอกาส และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย

5 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างได้ถูกต้องและเหมาะสม ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างอย่างเด่นชัดและมีสำเนียงการพูดเหมือนเจ้าของภาษาหรือมีสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย

2. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)

- 1 คะแนน ไม่สามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย
- 2 คะแนน หยุดพูดบ่อยครั้งและพูดสั้นๆ และบางครั้งยากต่อความเข้าใจ
- 3 คะแนน สามารถพูดสื่อสารความคิดได้ แต่ยังคงพูดสั้นๆ และหยุดเว้นช่วงการพูดในบางครั้ง
- 4 คะแนน สามารถพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพแต่เป็นการสนทนาแลกเปลี่ยน ข้อมูลในระยะสั้น
- 5 คะแนน สามารถพูดได้เข้าใจง่ายและเกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารและมีการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลในระยะยาว

จะเห็นได้ว่าเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น จะแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ที่ใช้ในการทดสอบ ซึ่งเกณฑ์ที่ผู้วัดความสามารถในการพูดส่วนใหญ่ให้ความสำคัญได้แก่ ความถูกต้องการใช้ภาษา โดยรวมความถี่ การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเพียงพอของคำศัพท์ที่ใช้ตามเป้าหมาย ความเหมาะสมของการใช้ภาษาและความคล่องแคล่วของการพูด ที่รวมความถี่ ความเร็ว ความเข้าใจและประสิทธิภาพในการสื่อสาร ความสามารถในการสื่อสาร ความตรงประเด็น และสำเนียงที่ใช้ในการพูด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยในประเทศที่ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากการทำกิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยพบว่า ไม่มีงานวิจัยดังกล่าวในประเทศไทย แต่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและกิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในลักษณะอื่น ซึ่งสามารถสรุปเป็น 3 หัวข้อ คือ 1) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ 2) งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ

ในการพูดภาษาอังกฤษจากการทดลองสอน 3) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของตัวแปรต่างๆที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

กาญจนา จงอุตสาห์ (2531 : 61) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 300 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยคือ แบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามระดับพฤติกรรมทางการพูด 5 ชั้น ของ ริเบคกา เอ็ม วาเล็ท และ เรอเน เอ็ส ดิสลิก ซึ่งประกอบด้วย การออกเสียงคำและประโยคที่ได้ยิน การตอบคำถามจากภาพ การแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ การตอบสนทนาจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ การบอกทาง การบรรยายภาพเดี่ยว/ ภาพชุด การแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่กำหนดให้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ ชั้นที่ 1 คือ ทักษะกลไก แสดงว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับที่ต่ำมาก

ศุภรัตน์ ภัทรานนท์ (2532 : 58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการจำนวน 300 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ แบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามระดับพฤติกรรมทางการพูด 5 ชั้น ของริเบคกาเอ็น วาเล็ท และ เรอเนเอ็ส ดิสลิก ลักษณะของแบบสอบจะเหมือนกับของ กาญจนา จงอุตสาห์ แต่จะแตกต่างกันตรงเนื้อหาที่ใช้จะตรงกับระดับที่ทำการวิจัยและการใช้คำสั่งจะเป็นภาษาอังกฤษและภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับชั้นที่ 1 คือ ชั้นทักษะกลไกเท่านั้น แสดงว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับที่ต่ำมาก

2) งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากการทดลองสอน

บุหงา คณาวรงค์ (2536 :บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และมนุษย์สัมพันธ์ของนักเรียน ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้ภาษาชุมชนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยม

ศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุวัฒนา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 อ 013 ภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายมีจำนวน 80 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถทางการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ถามคำถามจากภาพที่ให้แล้วพูดจากภาพ และแบบสอบถามวัดมนุษย์สัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้ภาษาชุมชนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้ภาษาชุมชนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. มนุษย์สัมพันธ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้ภาษาชุมชนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุชาติ หล่อนกลาง (2536 : บทคัดย่อ) การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนและการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ของ โรงเรียนจันทร์เบงกษาอนุสรณ์ อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 80 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง- การพูด กิจกรรมการฟังและตอบคำถาม และกิจกรรมการพูดจากภาพ ผลการศึกษาพบว่า 1. ความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดสูงกว่ากลุ่มควบคุม 2. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

วิระศรี นพคุณทอง (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและระเบียบวินัยในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) กับวิธีการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 ของโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษซึ่งประกอบด้วย การพูดตอบคำถามที่กำหนดให้ การพูดอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นในภาพ การพูดจากการกำหนดสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพ และแบบบันทึกพฤติกรรมการมีความ

ระเบียบวินัยในห้องเรียน ผลการวิจัย พบว่าความสามารถด้านทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัญชณา ราชศรี (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และความสนใจในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับ การสอนตามหลักกิจกรรมการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนมจำนวน 70 คน โดยใช้แบบสอบถามความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย การตอบคำถามปากเปล่า การฟังสถานการณ์ คำถามแล้วตอบ การตอบคำถามจากภาพ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักกิจกรรมของคีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักกิจกรรมของคีธ จอห์น (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทันทิวา สุรวัตร (2540 : 130) ได้ทำงานวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในด้านการฟังพูดและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน กับวิธีสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนโคกกรัเทียมวิทยาลัย อ. เมือง จ. ลพบุรี จำนวน 70 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย การตอบคำถามปากเปล่า การพูดจากภาพ ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักกิจกรรมของคีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักกิจกรรมของคีธ จอห์น (Keith Johnson) และการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของตัวแปรต่างๆ ที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษา

อังกฤษ

พรศรี โจงาม (2534 : 128) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้สึกเห็นคุณค่า ในตนเอง กับ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง" ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จากวิทยาลัยพลศึกษา รวม 8 แห่งจำนวน 320 คน เป็นนักศึกษาชาย 160 คน และนักศึกษาหญิง 160 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและแบบ สอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ในส่วนของแบบสอบวัดความสามารถในการพูด 1 ฉบับจะ ประกอบด้วย การสัมภาษณ์ การเล่าเรื่องกิจวัตรประจำวัน ภาพชุดประกอบการอธิบายความคิดเห็น คำสั่งเพื่อประกอบการแสดงความคิดเห็น ผลการวิจัยพบว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาวิทยาลัย พลศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความรู้สึก เห็นคุณค่าของนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมบัติ สิริคงคาสกุล (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำงานวิจัยเรื่องผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชนนบุรีวชิรเทพพิลารักษ์ มี 2 กลุ่มๆละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนกลุ่มละๆ 12 แผน แบบสังเกตกลวิธีที่ใช้ในการสื่อสาร แบบทดสอบความสามารถในการพูดที่ใช้ การสัมภาษณ์ การ บรรยายภาพ และการพูดเล่าเรื่องจากภาพที่กำหนดให้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ และมีการใช้กลวิธีการสื่อสารหลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลองแต่ไม่มีความคงทนของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่างประเทศ ที่ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากการทำกิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยดังกล่าว ซึ่งสามารถสรุปเป็น 3 หัวข้อ คือ 1)งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากการทำกิจกรรมที่แตกต่างกัน 2) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของกิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูด 3) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของกิจกรรมการพูดต่างๆที่ใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากการทำกิจกรรมที่แตกต่างกัน

อลิสัน แมกกี (Allison Mackey ,1994:67-89) ทำงานวิจัยเกี่ยวกับ การศึกษาการใช้กิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์การพูด ตัวอย่างประชากรเป็น นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำนวน 13 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความสามารถในการพูดที่แบ่งออกเป็น 2 ส่วนๆแรกเป็นแบบสอบถามในลักษณะกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์การพูดมากคือ การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal interview) และการประชุมกับเพื่อน (Peer meeting) ส่วนที่สองเป็นแบบสอบถามในลักษณะที่มีกิจกรรมปฏิสัมพันธ์การพูดน้อยคือการสัมภาษณ์โดยใช้เทปในการสัมภาษณ์ผู้เข้ารับการทดสอบ ผลจากการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบที่ได้จากการทำแบบสอบถามในส่วนแรกสูงกว่าความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบในส่วนที่สองที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยใช้เทป หรืออาจจะสรุปได้ว่า แบบสอบถามความสามารถในการพูดที่มีปฏิสัมพันธ์การพูดมาก จะกระตุ้นความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้มากกว่าแบบสอบถามที่มีปฏิสัมพันธ์การพูดน้อย

เอลานา โชฮามิ (Elana Shohamy , 1983 : 527-540 อ้างใน Micheline Chalhoub - Deville , 1996: 254) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับต้นจนถึงระดับสูงจำนวน 15 คน จากการทำแบบสอบถามที่มีกิจกรรม 2 ลักษณะที่มีรูปแบบการพูดที่แตกต่างกันคือกิจกรรมการสัมภาษณ์ และกิจกรรม การรายงานปากเปล่า และหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกันเอลานาพบว่า แบบสอบถามที่ใช้กิจกรรมทั้ง 2 ลักษณะมีผลต่อความสามารถในการพูดของกลุ่มตัวอย่าง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากการทำกิจกรรม การสัมภาษณ์สูงกว่า ความสามารถในการพูดที่ได้จากการพูดรายงานปากเปล่า และการทดสอบที่มีรูปแบบของการพูดและหัวข้อเรื่องในการพูดที่ต่างกันมีผลทำให้ความสามารถในการพูดของนักศึกษาแตกต่างกันด้วย

2) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของกิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูด

มาร์ติน ไบเกต และ ดอน พอร์ตเตอร์ (Martin Bygate and Don Porter ,1991 : 13) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับผลของความคุ้นเคยกับกิจกรรมที่มีต่อการส่งเสริมผลของความสามารถใน

ภาษาอังกฤษแตกต่างกันและไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ การสัมภาษณ์ การบรรยายภาพชุดสั้นๆ ผลการวิจัยพบว่า ความคุ้นเคยที่มีต่อกิจกรรมมีผลต่อคะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนในด้านการใช้หน่วยประโยคต่อนักศึกษาคนหนึ่ง ซึ่งกระตุ้นให้นักศึกษาคนนั้นมีพัฒนาการทางด้านภาษาศาสตร์มากยิ่งขึ้น และกระตุ้นให้นักศึกษาคนที่ 2 มีความสามารถในการพูดคล่องแคล่วขึ้น ส่วนนักศึกษาคนที่ 3 มีพัฒนาการทั้งในด้านภาษาศาสตร์และความคล่องแคล่วในการพูด

โรสซาลี เอจเซนเบิร์ก (Roseli Eijzenberg, 1992:394) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ความเข้าใจในความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา : บทบาทของแบบสอบถามความสามารถในการพูด ตัวอย่างประชากรคือนักศึกษาในบราซิล ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและมีความสามารถในการพูดสูงและต่ำจำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการสอบเป็น แบบสอบถามความสามารถในการพูด 4 ชุดคือ ชุดกิจกรรมการให้บทสนทนาสำหรับพูดคนเดียว ชุดกิจกรรมการไม่ให้บทสนทนาสำหรับพูดคนเดียว ชุดกิจกรรมการให้บทสนทนาสำหรับพูด 2 คน และชุดกิจกรรมการไม่ให้บทสนทนาสำหรับพูด 2 คน หลังจากการทดสอบ พบว่า ความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมแบบพูด 2 คน สูงกว่า ความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่พูดคนเดียว เนื่องจากว่ามีการพูดปฏิสัมพันธ์กัน และการให้บทสนทนากับนักศึกษาทั้งในแบบพูดคนเดียวและพูด 2 คน นักศึกษาสามารถพูดคำและประโยคได้เร็วขึ้นแต่ไม่มีผลต่อความคล่องแคล่วในการพูดของนักศึกษา

คริสตินา ซองซ์ อัลคาลา (Cristina Sanz Alcala, 1994:210) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กิจกรรมที่กระตุ้นความสามารถ มาลา และผลกระทบของตัวป้อนที่ได้จากการสอน โดยเปรียบเทียบกิจกรรมกระตุ้นการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่าง กิจกรรมการทำให้ประโยคสมบูรณ์ กับการสัมภาษณ์แบบมีการเตรียมการ และการเล่าเรื่องที่ได้จากวิดีโอ ทำใน 2 รูปแบบคือ การพูดและการเขียน กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาที่เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย อิลลินอยส์ จำนวน 44 คน ผลของการวิจัยสรุปว่าการสอนโดยกิจกรรมกระตุ้นการพูดที่แตกต่างกันมีผลดีต่อความสามารถในการพูดของผู้เรียน และความแตกต่างของความสามารถในการพูดของผู้เรียนจะขึ้นอยู่กับ เทคนิคที่ใช้ในการกระตุ้นการพูดและทักษะที่ต้องการใช้ในการสื่อสาร

เจ ชาร์ล อัลเดอร์สัน (J. Charles Alderson , 1996 : 179 -181) ได้สรุปผลการทดลองใช้แบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ คือ แบบทดสอบของอิสราเอล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโปรแกรม Multiculation ในหลักสูตรภาษาอังกฤษจำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบย่อย 4 ลักษณะคือ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (A structure oral interview) บทบาทสมมติ (A role play) การรายงาน (Reporting task) และการอภิปรายกลุ่ม (Group discussion) ผลการวิจัย

ปรากฏว่า การทดสอบโดยการสัมภาษณ์ไม่ควรใช้คู่กับแบบสอบย่อยชนิดอื่นเพราะจะทำให้คะแนนความสามารถที่ได้จากแบบทดสอบอื่นต่ำ

โซเฟีย ไชรวีกา (Zofia Cholewka, 1996:129-146) ได้ทำงานวิจัยเกี่ยวกับ อิทธิพลของควมคุ้นเคยในกิจกรรมต่อความสามารถในการพูด : แบบสอบและผู้เข้ารับการทดสอบ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันจำนวน 24 คนโดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ กิจกรรมที่นักศึกษาคุ้นเคย กับกิจกรรมที่นักศึกษาไม่คุ้นเคย ผลจากการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากการทำแบบสอบที่ใช้กิจกรรมที่นักศึกษาคุ้นเคยของนักศึกษามีความแตกต่างกับความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่ทำแบบสอบที่ใช้กิจกรรมที่นักศึกษาไม่คุ้นเคยอย่างมีนัยสำคัญ

3) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของกิจกรรมการพูดต่างๆที่ใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

แฮโรลด์ เอส แมดเซน (Harold S. Madsen, 1981: not available from EDRS) ได้ทำการวิจัยเชิงสำรวจเรื่อง การจำแนกประเภทของแบบสอบความสามารถในการพูด โดยศึกษาแบบสอบความสามารถในการพูด 100 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า มีการพัฒนาการทดสอบ การเตรียมการและการใช้แบบสอบความสามารถในการพูดในลักษณะต่างๆ เช่น ขั้นตอน พื้นฐานความรู้เดิมของผู้เข้ารับการทดสอบ เกณฑ์การประเมินผลที่เลือกใช้ และจุดประสงค์ของการใช้จากแบบสอบหลายๆ ประเภทคือ การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ การเล่นบทบาทสมมติ การอ่านออกเสียง การพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ ผลการวิจัยสรุปว่า วิธีการที่นิยมในการใช้ทดสอบความสามารถในการพูดคือ การใช้แบบสอบหลายวิธีพร้อมกัน แต่แยกประเมินผลและผู้ทดสอบควรเลือกใช้แบบสอบตามจุดประสงค์ของการใช้

ชาร์ล ดับบลิว แสตนฟิลด์ (Charles W. Standfield, 1990 : 20) ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพของเครื่องมือ ในการกระตุ้นความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ที่เรียกว่า การสัมภาษณ์กระตุ้นความสามารถในการพูดหรือ SOPI (simulated oral proficiency interview) ซึ่งอยู่ในรูปของแบบสอบที่เป็นการบันทึกเทป ประกอบด้วย 6 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นคำถามเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว สามส่วนต่อมาผู้ทดสอบจะต้องพูดจากภาพ และอีกสองส่วน ผู้ทดสอบจะพูดจากหัวเรื่องหรือสถานการณ์ที่เลือก ผลการวิจัยปรากฏว่า SOPI เป็นเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงในการประเมินความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้